

Odvažný
PLÁN

ELIZABETH
CAMDENOVÁ

Odvážný
PLÁN

Odvážný
PLÁN

ELIZABETH
CAMDENOVÁ

Copyright © 2018 by Elizabeth Camden

Originally published in English under the title

A Daring Venture

by Bethany House,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2021

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-77-5

PROLÓG

Connecticut, 1890

„Vezmi svojho brata do hudobného salóna, zatvor za sebou dvere a zostaňte tam, kým po vás neprídem.“ Slúžky deťom svojich zamestnávateľov zvyčajne nerozkazovali, no odkedy ich rodičia ochoreli, Rosalinde už nič neprípado normálne. „Ale ja som smädná, Flora.“

Slúžka chytila Rosalindu za ruku a zdvihla ju zo zeme, kde so svojím bratom Gusom skladala skladačku.

„Všetci sme smädní,“ odsekla Flora. „Poďte so mnou a správajte sa slušne. Keď doktor Morris odíde, zoženiem vám niečo na pitie.“

Slová ‚doktor Morris‘ stačili, aby sa Rosalindino desaťročné srdce rozbúchalo rýchlejšie. Doktor Morris bol taký príťažlivý, že pri každej návšteve u nich ho potajomky sledovala.

Poslušne odišla s Gusom do hudobného salóna a zatvorila za sebou dvere, no keď prišiel doktor Morris, odchýlila ich a zadívala sa naňho. Vyzeral unavene a k izbe vyhradenej pre pacientov sa doslova vliekol. Sklamalo ju, že si nepriniesol lekárske

kufřík. Rosalindu vždy fascinoval. Bol kožený a vyzeral všedne, no keď ho doktor Morris otvoril, zmenil sa na bránu do obrovského a úžasného sveta plného možností. Tajomné toniká a nástroje rozpaľovali jej fantáziu a Rosalinda snívala o tom, že raz aj ona pochopí svet vedy.

Možno sa lekárovi minuli lieky, lebo celé mesto vyzeralo choré. Spočiatku ochoreli iba dve rodiny a doktor Morris ich prinútil odísť do morového domu, lebo cholera bola „nesmierne odporná choroba“ a nechcel, aby sa šírila. Potom sa však nakazili ďalší ľudia a teraz bol morový dom plný. Keď niekto ochorel, musel zostať doma a sľúbiť, že nebude vychádzať na ulicu.

Už o niekoľko minút Rosalinda počula doktora odchádzať. Znovu nazrela cez škáru vo dverách a naskytl sa jej čudný pohľad. Nechápavo hľadela na doktora Morrisa a Floru, nesúcich jej otca. Mal na sebe iba nočnú košeľu a slúžka mu držala holé členky.

„Čo sa mu stalo?“ spýtala sa Rosalinda a celkom otvorila dvere.

Flora sa zľakla a pustila pacientove nohy, ale doktor Morris ho držal ďalej. Vtom otcovi padla hlava nabok a Rosalinda zbadala jeho tvár. Bola celá fialová a scvrknutá ako hrozienko. Oči mal otvorené a pery celkom čierne. Ticho vykrikla a pozrela na doktora Morrisa.

„Tvoj otec to nezvládol,“ riekol a uprel na ňu láskavý, súcitný pohľad. „Musíme ho odniesť do koniarne, inak by sa tvoja mama neuzdravila. Chvíľu potrvá, kým ho budete môcť riadne pochovať. Je mi to ľúto, Rosalinda.“

Znamenalo to, že otec zomrel? Nemohla tomu veriť, ale otcova stmavnutá tvár bola to najstrašnejšie, čo kedy videla.

Gusa premošla zvedavosť. Snažil sa sestru obísť, ale zozadu do nej narazil. Strčila ho späť do salóna a zabuchla dvere.

„Ale ja ho chcem vidieť,“ nespokojne namietol jej osemročný brat.

„Nie.“ Rosalinda si želala, aby sa naňho nebola pozrela. Otcova strašná tvár sa jej vypálila do mysle a Gusa pred tým pohľadom musela ochrániť. Urobila by čokoľvek, len aby si ju vymazala z pamäti.

Nasledujúce dva dni sa zdržiavali prevažne v hudobnom salóne. Odkedy Rosalinda porušila pravidlá a videla mŕtveho otca, Florine príkazy plnila do bodky – nepribližovala sa k izbe vyhradenej pre pacientov a dávala pozor na Gusa. Obaja však boli veľmi smädní.

V dome už nezostalo nič na pitie. Keď im doktor Morris vysvetlil, že cholera sa šíri vodou, Flora im prikázala, aby vyniesli pred dom misy a zbierali do nich dažďovú vodu. Lenže už vypili aj to malé množstvo, ktoré sa im do nich podarilo zachytiť, a tak otvorili poháre s hrachom a špargľou, ktoré si odložili na zimu, a vypili z nich nálev. Nepohrdli dokonca ani octom z nakladaných cibuliek a uhoriek. Teraz však už v celom dome nezostalo nič, čo by sa dalo vypiť.

Keď ich Flora naposledy kontrolovala, tiež vyzerala chorá a z izby pre pacientov už veľmi dlho nepočuli nijaký zvuk. Keby ochorela aj Flora, niekto by sa musel starať o ňu aj o matku.

„Rosalinda... som smädný,“ chrapľavo zanariekal Gus, schúlený na pohovke.

Aj ju trápil smäd, ale sťažovaním sa by ich situáciu nezlepšila. Okrem toho bolo treba skontrolovať mamu.

Rosalinda otvorila dvere hudobného salóna a opatrne vykročila po chodbe k izbe pre pacientov. Ustavične ju varovali, aby sa k nej nepribližovala, no nevedela, čo iné by mala urobiť. Ak budú ďalej čakať na Floru, zomrú od smädu, a nablízku nežil nikto, koho by mohli požiadať o pomoc.

Pritisla si ucho k chladným dverám, ale z izby pre pacientov nič nepočula. Žeby spali? Nechcela ísť dnu. Všetko ju od toho odrádzalo – najmä zápach, ktorý znútra prenikal až na chodbu.

Otočila kľučku a mykla sa, pretože zápach zosilnel. „Mama?“

Flora aj mama ležali na posteli. Ich pleť vyzerala rovnako ako otcova – tmavá a zošúverená. Pery mali celkom čierne. Rosalinda zvráštila tvár. Bola presvedčená, že obe sú mŕtve, ale úplnú istotu získa iba tak, že sa ich dotkne. Zadržala dych, pristúpila k posteli a skontrolovala ich.

Boli mŕtve.

Čo teraz? bezradne pýtala sama seba. Všetci v dedine boli zrejme chorí a doktor Morris sa u nich už celé dni neukázal. Možno ochorel aj on.

Ešte sa nechcela vrátiť za Gusom. Musela by mu povedať, že mama aj Flora sú mŕtve, a priznať, že sa bojí a vôbec netuší, čo má robiť. Vbehla do obývacej izby, schúlila sa na zemi a rozplakala sa.

Z očí jej však nevypadla ani jedna slza. Je to normálne? Možno stratila toľko vody, že jej telo nemalo z čoho slzy vyrábať.

Pôjdu k starému otcovi Wernerovi, zišlo jej zrazu na um. Býval tri kilometre od nich, ale jeho sluhovia možno neochoreli. Určite im dajú niečo na pitie.

Keď sa vrátila do hudobného salóna, Gus tam nebol. Nenašla ho ani v kuchyni, ani v jedálni.

„Gus?“ Jej hlas sa rozľahol domom ako ozvena, ale nikto neodpovedal. Rosalinde napadla strašná myšlienka a rozbehla sa k zadným dverám. Jej zlá predtucha sa naplnila – chlapec bol v záhrade, kľačal pred čerpadlom a hltavo pil vodu, ktorá z neho tiekla silným prúdom.

Odsotila ho od čerpadla. „Túto nesmieš piť!“

Gus sa rozplakal, no ani jemu už nezostali nijaké slzy. Rosalinda by najradšej padla na kolená a ústami zachytila vodu, ktorá ešte stále kvapkala z čerpadla. Nechcela však ochorieť a scvrknúť sa ako ostatní.

„Musíme ísť k starému otcovi,“ vyhlásila. „Tam nám možno dajú niečo na pitie.“

„Som príliš unavený.“ Gusovi padali do tváre takmer biele blond vlasy, rovnaké ako jej, a v očiach mu videla vyčerpanie.

„Na tom nezáleží. Vstaň, odchádzame.“ Keby sa vrátil dnu, mohol by uvidieť matku a Floru a to nesmela dovoliť. Musia hneď odísť.

Rosalinda chytila brata za ruku a vykročila po chodníku k cestičke. Oslepujúce slnečné svetlo príkro kontrastovalo s tmným strachom, ktorý sa jej usídlil v duši. Od domu starého otca ich delili tri kilometre a cestu z jednej strany lemovali borovice a z druhej brusnicové kríky. Starého otca Wenera navštevovala rada, aj keď takmer vôbec nehovoril po anglicky a jej nemčina tiež nebola najlepšia.

Po polhodinovej chôdzi si chcel Gus oddýchnuť. „Necítim sa dobre,“ poťažoval sa.

„Ani ja, ale nemôžeme si sadnúť, kým neprídeme k starému otcovi.“

„Myslím, že musím ísť na záchod.“

Ešte stále sa nachádzali na zalesnenom úseku cesty a na dohľad nebol nijaký dom. „Vydrž, kým tam neprídeme.“

„Ale ja potrebujem ísť na záchod hneď!“

Vzdychla si. „Tak choď za tamtie stromy.“

Gus urobil niekoľko krokov, ale už to nestihol. Rýchlo si čupol, stiahol si nohavice a vzápätí z neho vytryskla riedka stoličica. Ó nie – hnačka bola prvý príznak! *Len nepanikár*, dohovárala si v duchu Rosalinda, *dobře to dopadne*. Inú možnosť si jednoducho neprípúšťala.

„Prepáč,“ skrúšene vyhrkol Gus a potom sa rozplakal, lebo aj on pochopil, čo to znamená. „Nemal som tú vodu piť,“ vzlykal. „Je mi to veľmi ľúto, Rosalinda.“

V tej chvíli s tým nemohli nič urobiť. Gusov zdravotný stav sa o niekoľko hodín výrazne zhorší a to znamená iba jedno – musia čo najrýchlejšie pokračovať v ceste.

„Vstaň,“ prikázala mu. Mrzelo ju, že s ním hovorí tak príkro, ale nezostávalo im veľa času. „Vstaň a vykroč.“

„Bojím sa, že nevládzem.“

„Vstaň a pohni sa! Nevzdáme sa.“ Potiahla ho tak silno, až ju rozbolela hlava, no napokon brata zdvihla. „Neopováž sa znovu si sadnúť!“

„Ale Rosalinda, naozaj si myslím, že nevydržím...“

„Tak nemysli a jednoducho kráčaj ďalej.“

Inú možnosť ani nemali.

Kapitola
PRVÁ

Jersey City, New Jersey, jún 1908

Doktorka Rosalinda Wernerová otočila skrutku na mikroskope a maličké organizmy pod krycím sklíčkom sa zväčšili, takže ich videla celkom jasne. *Salmonella enterica*, baktéria spôsobujúca týfus, bola prekvapivo pekná – tmavomodrá ako polnočná obloha – a vytvárala pôvabné kolónie, ktoré pripomínali kvet. Rosalindiným životným poslaním však bolo nájsť spôsob, ako by sa dala zabiť.

Dvere laboratória sa otvorili, ale nezdvihla zrak, kým na sklíčku nespočítala všetky živé bunky. Tešilo ju, že takmer všetky už zahynuli. Znamenalo to, že ich riešenie funguje.

„Prinášam správu,“ oznámil doktor Leal, keď sa dvere za ním so šŕuknutím zatvorili. Zdvihla zrak od sklíčka, vystrašená zúfalstvom, ktoré zachytila v jeho hlase. U nekonečne optimistického muža, akým bol John Leal, znel sklúčený tón zlovestne, najmä keď sa obaja obávali iba jedného. Vstala a zadívala sa naňho cez miestnosť plnú laboratórnych stolov so zadržaným dychom.

„Sudca oznámil rozhodnutie. Prehrali sme.“

Rosalinda nepohla ani jedným svalom. V monumentálnom dvojročnom súdnom spore, ktorý viedli, bojovali proti spiatočníckym a zastaraným názorom. Na oboch stranách nasadili mocné sily a investovali milióny dolárov. Právny zástupca obhajoby najal ju a doktora Leala ako konzultantov, ale neboli iba najatými expertmi – pripadali si ako križiaci bojujúci za vznešený cieľ. Vedeli, ako by sa dala z verejnej vodovodnej siete odstrániť baktéria spôsobujúca smrteľnú chorobu, takže by sa pre všetkých zabezpečila čistá voda. Hľadaniu najvhodnejšej metódy jej úpravy zasvätili svoje životy.

Teraz však mohli urobiť iba jedno.

„Nevzdám sa,“ ticho vyhlásila Rosalinda.

Doktorovi Lealovi pomykalo končekmi ťažkých fúzov ako vždy, keď sa usmial.

„Ani ja,“ potvrdil a vošiel do laboratória, kde sa snažili dokázať, že sú schopní rýchlo a efektívne vyčistiť pitnú vodu.

Doktor Leal začal svoju kariéru ako lekár po tom, čo získal diplom na americkej univerzite, zatiaľ čo Rosalinda vyštudovala biochémiu v Nemecku. Dosť nečakane sa stali účastníkmi súdneho sporu medzi Jersey City a súkromnou spoločnosťou, ktorá vybudovala nový rozsiahly systém zásobovania vodou. Do štyridsiatich kilometrov potrubia, ktoré bude privádzať vodu z vidieckeho New Jersey do mesta, investovali hotový majetok, ale vláda teraz zaň odmietla zaplatiť. Vyhlásila, že voda nie je čistá, a súkromného dodávateľa zažalovala za porušenie zmluvy. Spoločnosť bojujúca o prežitie preto najala Rosalindu a doktora Leala, aby navrhli lacný a efektívny spôsob čistenia pitnej vody.

„Proti čomu vlastne stojíme?“ spýtala sa.

Doktor Leal si odtiahol laboratórnu stoličku a položil na pult veľkú kopu papierov. „Sudca prikázal vodárenskej spoločnosti, aby vybudovala dodatočné filtračné zariadenie a zdokonalila kanalizačné systémy vo vidieckej aj v metropolitnej oblasti.“

Povedal to celkom ľahostajne, ale obaja si dobre uvedomovali, že nariadenie súdu pravdepodobne zničí spoločnosť, ktorá už do projektu investovala milióny dolárov. Ešte viac ich však znepokojovalo vedomie, že filtračné zariadenie nebude fungovať. Rosalinda presne vedela, čo musia urobiť, aby zabezpečili dodávky čistej pitnej vody, ale ich prevratný nápad ľudí skôr vydesil, než nadchol.

„Môžeme sa odvolať?“

„Áno, a určite to urobíme. Spoločnosť už zhromažďuje prostriedky, no sudca nám hodil záchranné lano. O našom výskume nemá dostatočné vedomosti na to, aby si trúfol rovno nás odmietnuť. Dal nám deväťdesiatdňovú lehotu, aby sme ho presvedčili o svojej pravde.“

Rosalinda unavene klesla na stoličku. „O to sa predsa snažíme už dva roky!“ Urobili desiatky klinických testov a predložili kopy výskumných správ, dokazujúcich, že chlór zabíja baktérie, ktoré spôsobujú choroby prenášané vodou.

Lenže v pitnej vode ho nikto nechcel. Išlo o prevratnú myšlienku, ktorú ľudia inštinktívne odmietli. Veľa vedcov sa domnievalo, že chlórovanie vody by mohlo fungovať, ale zatiaľ ho nepovolilo ani jedno mesto na svete. Rosalinda chcela, aby Jersey City bolo prvé.

„Navrhujem použiť novú taktiku,“ riekol doktor Leal. „Namiesto na sudcovi by sme mohli zapracovať na konzultantoch prostristrany. Ak sa nám niekoľkých podarí pretiahnuť na našu stranu, právnym zástupcom mesta by sme tým mohli zasadiť silný úder.“

„Máte na mysli niekoho konkrétneho?“

„Nicholasa Drakea.“

Rosalinda potlačila nutkanie prevrátiť oči. Nick Drake zosobňoval typ muža, s akými bojovali celé roky. Bol tvrdohlavý, bezočivý a neochotný robiť kompromisy. Nikdy sa nestretli osobne, ale videla ho v súdnej sieni, keď svedčil v prospech

mesta. Mal na sebe bezchybne ušitý kabát, vestu a naškrobený golier, no všimla si, že vo formálnom obleku sa necíti príjemne. Vyzeral v ňom ako divý žrebec, ktorému obliekli nedeľné šaty.

„Prečo on? Nepôsobí na mňa ako prirodzený spojenec.“

„Práve preto ho chcem. Okrem toho som zachytil chýry, že sa ho chystajú vymenovať za budúceho komisára Štátnej vodnej správy New Yorku.“

Zhrozila sa. „To by nikdy neurobili! Na tú prácu nemá potrebnú kvalifikáciu.“

„Ale má peniaze, moc a vplyv. Už zastupuje posledného komisára, ktorého vyhodili pred šiestimi mesiacmi, a guvernér ho údajne chce oficiálne vymenovať za jeho nástupcu.“ Doktor Leal sa prechádzal po laboratóriu a prepletal sa pomedzi laboratórne stoly s čiernymi bridlicovými doskami. „Ak sa nám nepodarí presvedčiť sudcu, celá naša práca vyjde navnicoč. Ale pochybujem, že dôkaz vzíde z tohto laboratória. Musíme ísť do terénu a presvedčať jedného človeka za druhým.“

A zjavne mu pripadalo logické začať s Nicholasom Drakeom.

Plesová sála bola plná hostí. Zdalo sa, že každý advokát, inžinier a finančník v Jersey City prišiel osláviť rozhodnutie súdu, ktoré oznámili v to ráno. Nick Drake vedel, že ho povedia každú chvíľu, a tak odišiel zo svojho bytu na Manhattane a pripojil sa k úradníkom a právnikom mesta na radnici. Napokon, bol hlavným svedkom žalujúcej strany a za mesto bojoval ako lev. Na tento prípad stavil svoju profesionálnu povesť a nevzal za to ani dolár. Nebol nijaký žoldnier. Tento boj si vybral zo zásady, nie pre peniaze.

Keď rozhodnutie napokon oznámili, nikto nejasal tak hlasno ako on. Zatiaľ čo namyslení právnici sa iba usmievali od úľavy,

Nick oslavoval víťazstvo krikom, oboma päťami naznačoval víťazné gestá a rozdával medvedie objatia. Lakomí špekulanti prehrali a obyčajní ľudia v New Jersey zvíťazili.

Radšej by sa vrátil na Manhattan, objal dcérku a vyspal sa vo vlastnej posteli, ale bolo dôležité, aby sa zúčastnil na večeri, ktorú mesto usporiadalo na oslavu víťazstva. Okrem toho chcel pred odchodom z nej získať jednu láskavosť.

Priblížil sa k nemu čašník s podnosom tenkých sušienok natretých kaviárom.

Nick naň podozrievavo pozrel. „Surové rybie vajcia? Ľuďom naozaj chutia takéto výstredné jedlá?“

„Niektorým áno,“ prikývol čašník.

Pre Nicka to znamenalo, že ich bude musieť zhltnúť, lebo od ľudí na snobských večierkoch to zjavne očakávali. V posledných piatich rokoch sa naučil opatrne si vyberať bitky. Na dnešnej oslave bol možno najmenej vítaným hosťom, ale účasť na nej si jednoznačne zaslúžil. Obliekol si smoking ušitý na zákazku, dal si vyleštiť topánky v hotelovej lobby a dokonca podstúpil aj manikúru. Manikúru! Keď sa dozvedel, že bohatí muži niekomu platia za strihanie a leštenie nechtov, zhrozil sa, ale po odchode zo starej práce sa medzi nich hneď zaradil. Trvalo mu mesiace, kým sa celkom zbavil inštalatérskeho maziva usadeného hlboko pod nechtami, a posledný mozol' mu zmizol až o ďalší rok. Teraz vyzeral dokonale upravený ako ktorýkoľvek urodzený účastník dnešnej oslavy.

To však ešte neznamenalo, že ho niekedy medzi seba privítajú. Nickovi však bolo jedno, či je vítaný alebo nie – záležalo mu iba na vymenovaní do Štátnej vodnej správy New Yorku. Až potom sa bude môcť postarať, aby chudobní ľudia a imigranti dostali kvalitnú vodu, ktorú bohatí považovali za samozrejmosť.

Zamieril k starostovi Jennerovi.

„Pán Drake!“ srdečne ho privítal a nadšene mu potriasol rukou. Nickov štedrý príspevok na kampaň za jeho znovuzvolenie

starostovi zjavne pomohol. „Vitajte v mojom dome. Pamätáte sa na moju manželku Adelaide?“

Pani Jennerová mala na krku perlový náhrdelník, ktorý pravdepodobne stál viac, než bežný inštalatér zarobil za rok, ale na Nicka sa milo usmiala. „Blahoželám vám k dnešnému víťazstvu! Môj manžel tvrdí, že sudcu napokon presvedčila práve vaša svedecká výpoveď.“

Pochopiteľne, lebo Nick hovoril jednoduchou angličtinou – na rozdiel od svedkov protistrany. Z ich vedeckých tárání a prednášok z chémie by opadala aj maľovka zo steny.

„Ako sa má vaša očarujúca dcérka?“ zahrnel starosta. „Koľko má teraz rokov? Osem? Desať?“

„Minulý mesiac oslávila tretie narodeniny.“

„Ach, áno, už si spomínam. Očarujúce dievčatko. Volá sa Sally, však?“

„Sadie.“

„Správne, Sadie! Dúfam, že jej matka sa má dobre.“

Pravdepodobne nebola vhodná chvíľa na vysvetľovanie, že Nickova manželka zomrela dva dni po tom, ako priviedla Sadie na svet. Politici väčšinou mali vynikajúcu pamäť na mená rodinných príslušníkov svojich podporovateľov a podrobnosti o nich, ale starosta Jenner zjavne vypil priveľa šampanského a Nick ho nechcel uviesť do rozpakov. Radšej rýchlo zmenil tému.

„Dúfal som, že sa porozprávame o stretnutí, ktoré ste naplánovali na budúci týždeň. Má sa na ňom hovoriť o novej trase metra, ktorá povedie na Manhattan. Počul som, že sa na ňom zúčastní aj guvernér New Yorku.“

„Naozaj? Tak to asi bude pravda.“

„Bol by som rád, keby ma na to stretnutie pozvali.“

Starosta Jenner odložil pohár. „Nevedel som, že sa zaujimate o metro.“

„Nezaujímam, ale chcel by som sa zoznámiť s guvernérom. Ak sa postaráte o to, aby nás navzájom predstavili, zariadil by som si záležitosti tak, aby som naň mohol prísť.“

Nového komisára mal do Štátnej vodnej správy vymenovať práve guvernére. Logickou voľbou bol Nick ako zastupujúci komisár, ale na rozdiel od ostatných mužov, ktorí sa o túto funkciu uchádzali, nemal potrebné známosti. Keby sa zoznámil s guvernérom, veľmi by mu to pomohlo. Nemohol sa popýšiť vysokoškolským diplomom ako jeho konkurenti, ale skutočný svet poznal oveľa lepšie ako oni a vedel veľmi šikovne nadväzovať priateľstvá. V prípade guvernéra by mu stačilo vopchať nohu do dverí a vymenovanie by mal prakticky isté.

Starosta Jenner sa rozpačito zasmial. „Neviem si predstaviť, že by vás zaujímalo takéto stretnutie. Budú to samé hádky o tuneloch metra a peniazoch z daní.“

„Mám záujem. Zariadite mi to pozvanie?“

Ticho, ktoré medzi nimi zavládlo, sa preťahovalo. Pani Jennerová sa poponáhľala manželovi na pomoc. „Och, pozrite, práve prišiel správca prístavu Port Elizabeth. Nemala by som vás navzájom predstaviť?“

„Neurazte sa, pani, ale naozaj si myslím, že váš manžel by ma mal predstaviť guvernérovi New Yorku. Po všetkom, čo som preňho urobil, si to zaslúžim.“

Starosta sa zatváril nespokojne. „Takto sa obchody neuzatvárajú, pán Drake. Všetci prítomní nepochybne chápu, prečo sme vás sem pozvali, ale obávam sa, že vašu účasť na takom významnom politickom stretnutí by nepochopil nikto.“

„Čo keby ste im vysvetlili, že ste ma tam pozvali preto, že vášmu mestu som práve ušetril milión dolárov, ktoré by inak muselo zaplatiť vodárenskej spoločnosti? Myslím, že päť minút na stretnutie s guvernérom si ešte nájdem.“

Napätie prelomil hlavný advokát mesta. Herman Dressler bol zavalitý muž, ktorý navrhol nekonvenčnú taktiku spočívajúcu v najatí Nicka ako znalca žalujúcej strany, aby sudcovi vysvetlil zložitý systém filtrácie vody.

Herman k nemu vystrel ruku. „Mať v boji po svojom boku muža, ako ste vy, je nesmierne výhodné, pán Drake!“

„S radosťou som vám pomohol, pane.“ Nick to myslel úprimne. Možnosť byť súčasťou tímu, odhodlaného zabezpečiť pre rastúce mestá na východnom pobreží aj v budúcnosti dostatočné dodávky čistej vody, považoval za výsadu.

„S trochou šťastia vaše služby už nebudeme potrebovať,“ dodal Herman. „Ale ak by sa odklad ukázal problematický, budete nám k dispozícii až do konca októbra?“

„Aký odklad?“ začudoval sa Nick.

Keď sa dozvedel, že sudca namiesto uznania konečného víťazstva mesta poskytol odporcom dodatočnú deväťdesiatdňovú lehotu na obhájenie nimi navrhovanej alternatívy, ktorá spočívala v chemickej úprave vody, vzkypel v ňom hnev. Dvom súdnym znalcom obhajoby sa podarilo presvedčiť sudcu, aby dal ich čudnému a neoverenému postupu druhú šancu. Prišli s novátorskou metódou, pri ktorej sa na zabíjanie zárodkov vo vode používa chlór. Tvrdili, že ľuďom neublíži, ale nikde na svete ju ešte neoverili. Nick nemienil stáť bokom a dovoliť im, aby ju vyskúšali na jeho rodine alebo obyvateľoch Jersey City.

„Môžete so mnou počítať,“ sľúbil. Protistrana sa chytala slamiiek, obracala sa na dvojicu neodbytných vedcov v nádeji, že napokon nebude musieť vybudovať ďalšie drahé filtračné zariadenie. Vyzývavo pozrel na starostu. „Aj na budúci týždeň na stretnutí s guvernérom. Verím, že o pozvánku naň sa mi postaráte.“

Bolo to konštatovanie, nie otázka a Nickovi sa podarilo dosiahnuť láskavosť, ktorú mu dlhovali, skôr než odišiel z oslavy.

Kapitola
DRUHÁ

Rosalinda sa ráno pred stretnutím s Nicholasom Drakeom zobudila zavčasu, ale už vtedy sa všetko kazilo, hoci do východu slnka chýbala ešte celá hodina.

„Nevidel si dve kadičky s vodou, ktoré som nechala na kuchynskom pulte?“ spýtala sa brata. „Položila som ich tam včera večer, ale teraz ich neviem nájsť.“

Gus podliezol šnúru s plienkami, natiiahnutú krížom cez maličkú kuchyňu, a pozrel na pult. „Ingrid minulú noc umývala detské fľaše. Pravdepodobne umyla aj tvoje kadičky.“

To znamenalo, že Ingrid z nich vyliala vodu. Skvelé. Rosalinda chcela vziať vzorky chlóranej vody so sebou a dokázať pánu Drakeovi, že vonia a chutí rovnako ako nechlórovaná. Jej švagriná to pravdepodobne neurobila naschvál, ale Rosalinda si tým nebola istá. Odkedy sa Gus vrátil zo starého kontinentu so svojou nemeckou nevestou, Ingridina nevraživosť sa jednoducho nedala prehliadnuť. Rosalindin dom bol pre troch dospelých a dieťa príliš malý a Ingrid ju ešte stále nenávidela za to, čo sa stalo v Heidelbergu. Na dôvažok sa dieťaťu prerezával zubok, takže minulú noc sa nikto poriadne nevyspal.